בכת דים ובדים רובי בכפרי הנה בדים דים ניוני בה"ב יכהה בכים מעבד ל"ם כדלמריון פנמ' דעישין דמ"ד ע'ב יכן בתנהם הדי ההיכה בכם כיול"ז כך דינא דגאון דאין גובין בה"ל וכ' דבקונפרם סראים 'כתב נחנק בין שאר קנסות דרבק דגובין בח"ל סרי דס"ל לחלק וזם סים דעת רמ"ח זכיון כאן לשארי תקנות דרבק דשכיחים אבל

ב"ד אפי' אינם סמוכים כא"ז אם היו רואים ל) שהועם פרוצים בעבירות וזכול ארך שנס היו דגין (ל) שהועם פרוצים בעבירות וזכול ארך שנס היו דגין (כ) בין מיתה בין ממון בין כל דיני עוגש ואפי' אין בדבר (נ) עדות גמורה ואם הוא אלם (ד) היו חובטין אותו ע"י א" והי' להס כה (ה) להפקיר ממומו ולמכדו כפי מה שכולים לגדור פרנה הדור וכל מעשיחם היו לשם שָמִים ורוקא גדולי הדור או מובי העיר (ו) שהמחום ב"ד עליהם, סגס וסיו נוסגין ככל מקום שטובי העיר בעירן כבית דין הגדול ותכין ועונשין והפקרן הפקר (ז) כפי המנהג מע"פ שיש חולקים ום"ל דלא היה כח ביד עובי העיר בחלה דק להכריה הלצור במה שהיה מנהג מקדם או שקבלו עליהם השיר בתנם דק נספר יו הפעור במט שבים מנתב מקדם חו שקפנו שניהם מדעת כולם של לאין רשאים לשנות דבר במידי דאיכא רווחא להאי (ה) ופסידא להאי או להפקיע ממון שלא מדעת כולם מ"מ הולכין אחר מוהג העיר וכ"ש אם קבלום עליהם (ע) לכל דבר כנ"ל (ועיין בי"ד סי רכ"ח דיני הקנות והרמי לבור) כחבו ההחרונים בחשובותיהם בייד טרי כבית דיני מתקמת המוכני בפורן במתו ולאו דינא קאמר דמי שנתחייב מלקות (י) ימן מ' זהובים במקום מלקות ולאו דינא קאמר אלא שהם פסקו כך לפי שעה אבל ביד הב"ד הי' להלקותו או לישול ממון כפי ראות שיניהם לפי הענין למגדר מילהא וע"ל סי' חכ"ה.

: בכמה דיינים דנין ובו ד' מעיפים

הדיומות

כאום להתקוד ת"ה והדרכה לבה כעו ה בנה"ה ויינה הדרה החידה כם נה כרבי הג ד עלהי נהנום נוביים נה"ח החידה וכר נה יריה וכרי אותו שוד שווחווחות החידה המשוב למחוד וירולן העומדי להנים כי ה"יינה וכרי בעבד דל"ם מודה להרי"ף ורמב"ה ומחבר: מין ב"ד פחות מ"ג עיין ם"ך הק"ח ל המבייש בדברים מנדין אותו עד שיפייסנו כראדי (יז) לפי כבודן הגה וע"ל סימ ות"כ סעי' ל"ח וע"ל סימן כ' לס מחייב לו מלקות אם יכול לפדות עלמו בחמון : שהניח דברי הרמב"ם בל"ע כמ"ש באורים וסוא כי בריש סנסדרין מפרשיון : מכין ועונשין לצורך שעה ובו סעיף אחד ד"מ סיינו סודאם וסלואם בג' סדיועות גזילות וחבלות בג' מומחים ופריך הגמ' הי עירוב פרשיות כתיב כאן ומשום כך בעיק ג' דחלחא אלהים נאמר בפ' לבעי נמי מומחין ואי אין ע"פ כחב כאן ג' ומי לא לבשי ומשני רבא ע"פ כחיב כאן ומהדין דבשי מומחין רק משום ת"ה סגי בג' הדיוטות (כמש"ל דשליחי קעבדיק) ור"א בריה דרב איקי תי' דאין עירוב פרשיות ולעולם חד כשר מסתורה דכתיב בודק תשפוט שמיתך רק משום יושבי קרנות תקון חכמים דח"ח דלית בסו חד דגמיר וקאמר סגמ' מס א"ב

א א (מ) אין ב"ד פהות מנ' וכל ג' נקראים ב"ד ואפילו

לורך שעה רק להפחיד העם ולחיים על שאר רשעים שלא יאמרו הריני עושה כמו פלוני אין דנין מיתה רק שום עונש אחר אבל לצורך שעה דנין דין מיתה ול"ל פי' דהעם פרוצים בעבירה זו: לין מיחה והמון. הרב בס' בני שמואל כתב דיש להתיישב בדין זה הרבה לדון ד"נ ולשפוך דם ישראל וכן נראה כיון דהדיוטות אנן ולא לזה שליח' קעבדינן וכ"ב הנ"י לעשות עוגש קרוב למיתה לקון יד וכדומה אבל להמית ג"מ ראי' דיש כח ביד ב"ד של הדיוטות לעשותו וכלים לרוב למיים לקור ותרותם טבל לטמים לעיניה והוא בגדר סכנות וכלים לריב" בין של הדבר סכנות מבשות מלבד די של דחות דאון דומה סכנה וחשש הרינה נפש לעשה מעש: ודאי להרוג לכונה מלבד די לדחות דאון דומה סכנה וחשש הרינה נפש לעשה מעש: ודאי להרוג את הישראל אף גם מה סכנה יש בסתיית עין הלא ידוע נימום כל אנשי מדרה בעשותם משפט במורדים הפרחמים שיעמוד נגד מראה לעושה ממתכת והיא נגד השמש ההוא בעותד משפט במורדים הפרחמים שיעמוד נגד מראה לעושה מתחכת והיא נגד השמש ההוא בעותד לנגדו מכוון נגד שינו אז קוי אור יבוא לפין ויסירו ממנו הראות והוא סומ' בתכלית בלי נזק בכל גופו ולכן לריך להתיישב הרבה בפרס בזה"ז ואפילו לדעת הריב"ש ל"ל אלא ברוצה כעין מעשה שם שהרג בשחם נפש וח"ב כיון דקיי"ל דמנוה היה ביד ג"ה להורגו ורשום וכו' ה"כ הכל נעשים עליו ג"ה ואף שאין רשות ביד ג"ה להרוג רק אחר שנגמר דינו בב"ד כמ"ש הרתב"ם פ"א מהל' רוצת ד"ה וא"כ בזה"ז דליכא ב"ד ליכא דין גואל דם מ"מ בזו ודמי למגדר מילהה אמריק דיש לו אף בזה"ז דין ג"ה אבל בשארי עבירות ק' להחיר לשפוך דם ועיין רמב"ם הל' רולח פ"ד ה"ע מה שחילק בין שופך דם לעוברי שארי עבירות ע"ש וה"ה הכא: (ג) עדות גמורה ה"ם בלי החראה וכדומה כיון שהוא לאורך שבר לות ע סורם הכלח. כן שותו במורם היה להגין אותו וכו' בכאן שמושין לצורך שנה ואין דנין כפי ד"ת סמ"ע בשם רמב"ן: (ד) הוגשין אותו וכו' בכאן שמושין לצורך שנה ומגדר מילתא יכולים לגמור הדין ע"י גוו' ולא"ל ששה מה שב"ד של ישרא אותרי' שנה ומגדר מילתא הגמ דשם לריך להיות הגם כשר וכאן אנו מעבירים עלוו הדין בשביל מגדר מילתא הקום סמ"ע: (ה) להפקיר ממונו וה"ה שאר דברים להחרימו ולאוסרו בבית שלחרים וקם סמ"ע: (ה) להפקיר ממונו וה"ה שאר דברים להחרימו ולאוסרו ביות שסורים ולאום היה שלחרים ביות שלחרים ביות שלחרים ביות שלחרים החרימו ולאוסרו ביות שלחרים ולאום ביות שלחרים ביות שלחרים החרים ולאוסרו ביות שלחרים ביות שלחרים החרים ולאוסרו היה שלחרים החרים ולאום היה שלחרים החרים החר ומלקין ומבזין אותו למי ששמיעתו רעה והכל לש"ש וזהו בהדיוע אבל לח"ת כסיהו בלילה מנדין בפרהסים ממ"ע: (ו) שהמהום ב"ד פי' שלבור המחהו לב"ד להיות להם לב"ד ולדון ביניהם סת"ע: (ז) כפי המנהג כו' כ' מהרי"ק בשרש"ח ו"ד חפילו לת"ד טובי עיר יכולים לחקן מה שירצו היינו דווקה מה שהוא לרכי קסל אבל להפקיע ממון טוני עד יכולים לתקן מם פירנו היינו דווקס מם שהוס הרכי קטה מכל להפקר ב"ד אל להבירו שאינו לורך הקהל פשיעל דלא וכ"מ בפסקי מהרא"י דלא אמרינן הפקר ב"ד הפקר אלא לגדול שאין כמוהו סמ"ע: (ה) ופסידא להאי, משמע במרדכי במקום דאיכא למיגדר מילהא בכל אופן הראות בידם לחקן ור"מ בד"מ והמ"ע: (מ) לכל דבר. עיין לקמן ס"ם רל"א בענין התקנה אם יכולים לעשות חקרה בלי הסכמת חרמי עיר וחבר עיר: (י) יתן מ' זהובים. מי שישב על הארץ להלקותו ולא בא הממונה להלקוחו ופשרו מן מלקות הגהת מיימוני פי"ז מהל' שנהדרין סמ"ע והיינו במקום שלא נהגו לכפות על השמוד הנלקה א"כ הום זה כמו כפיתה ואמרינן כפתהו ללקוח והתר את המאסר וברת השמחה המקום על כי סוט הם לבו לפיתם המחל"ל במקום דנהגו לכפות אם לא נפסר ממלקות ואף זה כיולא בו דהוי כברה משל"ל במקום דנהגו לכפות אם לא כפתהו עדיין ל"ע ע"ש" :

(א) אין ב"ד פחות מג' היינו מד"ם אבל ד"ח חד למי סגי וכ"ל הרמב"ם פ"ב מהל'

ב (מ) החבם שרולים בבריות לדו כג הבם הכם בכח לפינו לה בכם הכם לכני לפינו יחוד ההם יכורים לרוופו שלה לפי

הפינו יהיד ההם יבונים ובנופו שנה בפי הדין כפי ראות שיניהם רק כשרעם כרונים יבונים לחקן ולגדור כל העם ונשניש וסטובר הכנוהם לה שאין הטובר פרון בח"ט ובפריבה ו"ר רב"י דורבי אין יכולים לעשות דבר הון לדין אלה בצורך ששה אין המולים לעשות דבר הון לדין אלה בצורך ששה

ואם א' פרון ולא רוב הכם מה זורך ים בנשבה כם הפרון שלא כהורם ולמה נשבה בל"ב בבלחת

כשהרוב פרון יש כאן לורך שעה למען נוסרו שלרי האנשים אבל זולת זה לא הבנהי מה לווך שעה יש ולכן נ"ל ליישב קו' הנ"י פ' ד' מיתו' שהקשה יש ולכן נ"ל ליישב קו' הנ"י פ' ד' מיתו' שהקשה

יש ולכן נ"ל ליישב קו' הנ"י פ' ד' מיתו' שהקשה בהל דחקף ר"ח ב' טובים חבלי זמורת ושרפה לב'

כהן שזינתה ולמרינן דמעה דבומן שלין כהן הין

משפט ואין ד"כ הא אמרינן ב"ד מכיון ועונשין וכו' ותי' לחלק בין ב"ד הגדול המוסמך לשארי ב"ד צזה"ז בלתי סמוכים ואכן דלא קיי"ל כתי' שלו כמ"ש

הש"ע דחף בזה"ז מכין ועונשין וכו' וח"כ קו' שלו במ"ע חלת דשם לח היה הדור פרוץ בזנות ה"ו

והיא לבדה בת כהן שזינה' וא"כ מה אורך שעה לעשות אחה הוץ לשורת הדין להמית אוחה בב"ד בלתו סמוכים ולכך אמרי' דשעה וזה פשופ ול"ל כוונת

הסמ"ע דרוחין אף שעדיין אין הדור פרון אם יניח

להעובר בלתי עשות בו משפט חרון ילמדו ממנו

קלו דעת ויבואו להתפרן ולהרים יד בתורה חם קלו דעת ויבואו להתפרן ולהרים יד בתורה חם ושלום ואף זהו לורך שעה והיא היא דפרוצים בעריות ל"ד רק השש דיבאו להתפרן בעריות ח"ו ובדברי הרמב"ם פ"ב מהל' רולח משמע דכל שאין

סנהדרין וכן משמע בהרח"ם סמ"ע. והש"ך הסכים לע"ש דכיון דקיי"ל דשנים שדנו חין

לדון וכבר שמדו בזה הכמי לבב ולעל"ד תי' דוחק - ומה שור' דגם הרב הב"ח ובני שמואל הק' דמילחא דפשיטא דסך דינא סנשנה בעור במחלוקת בין סרמ"ה והרא"ש אי בעינן חלחא דגמירי או סגי בחד דגמיר תלי בסך אי דברי תורה בעי ג' רק משום ת"ה סכשירו ג' הדיוטות א"כ מכל מקום בעיון ג' דגמירי אבל אי דברי תורה חד כשר רק משום יושבי קרנות הלריכו ג' דא"א דלית בהו חד דגמיר א"כ בחד דגמיר סגי (וכמעט ראיה לרמ"ה לפי' רש"י במילתא דר"א אלא מטתה אי טעו לא ישלמו הואיל ובאים ברשות ול"ל בל"ז יקשה קו' זו ג' שדנין על כרתך רשות הכמים סוא וכי בשופטני איירי וא"כ למס ישלמו בטעו ול"ל דבל"ז ה"א הטעם משום יושבי קרנות ואם כן נפישי יושבי קרנות וק' אף לר"א נימא כן דסא דקאמר הטעם משום נ"ד היינו משום דס"ל באמת ע"פ ים כאן ולריך מהחורה מומחה אבל בשביל זו יכול לסבור השתא דתקנו חכמים דסגי בהדיוטות יש לחוש ליושבי קרנות וה"כ הם טעו לה ישלמו יהיו כפישי יושבי קרמי ומס קו' ול"ל דלר"ה בעי חלת גמירי וליכה חשש יושבי קרנו' ודברי רמ"ה כמטט מוכרחים) וא"כ הא דאמרינן בגמ' מ"א בין רבא לר"א לימא כך א"ב אי בטיכן ג' גמירי או בא' גמיר סגי ומ"ש בזה מ"ם דדחוק-וקו' זו קשיח לי' לרמב"ם וגם קשיח לי' מה שחל הגמ' מה איכא בין רבא לר"א וכו' דלמא באמת אין ביניהם נ"מ לדינא רק פליגי בישוב המשנה דלרבא דחיקי לומר דאם חד כשר ד"ת דיהים לריכים שלשה משום יושבי קרנו' ולס"ל דחששו לכך מוקי לי' למשנה כמ"ד שירוב פרשיות כחיב והכשירו ג' הדיוטות משום ת"ה ור"א אי' ליה הך תקנה דיושבי קרנו' ולכך מוקי למשנה ככ"ע אפילו למ"ד אין ע"פ אבל בדינא באמת ליכא ל"מ רק פליגי אי הששו להך דיושבי הרטות ופליגי בישוב המשנה ולכן ס"ל לרמב"ם שני סברות אחד דס"ל כפרש"י לקמן דף ה' דהא דקיי"ל דיחיד מומחה דן יחידי משום דדברי תורה חד כשר דכתיב בלדק תשפוט וכו' ודלא כתו' דס"ל דאף דבעי דברי תורה ג' מ"מ תקנו חכמים דיחיד מומחה ידין יחידי דס"ל לרמב"ם דל"מ תקום זו בשום דוכתא וגם מה אוקן יש בה דתקנו כך דהא מלוים ג' הדיוטות בכ"מ ומה לורך ות"ה יש לעקור ד"ת ואם

בין רבא לר"א ומשני סך דשמואל דשנים

שדנו דיניהם דין אלא שנקראו ב"ד חוקי א"ב

רבח ל"ל דשמוחל ור"ח חי׳ לו׳ דשמוחל

עכ"ל ואם כן לפ"ז הרמב"ם דפוסק כר'

אבכו ודלה כשמואל דב' שדמ אין דיניהם

דין ע"כ סבר תי' דרבא ולא דר"א עיקר ואם

כן איך פסק כר"א דדבר תורה חד כשר

למקור כן דשת מחום ג' טדיופות של מי ומים מתן זת שים ענקור ז תוחם ס"ל לפירם"י דלכך חד כשר דילפינן מן באדק וכו' שלא יקשה קו' התו' דהא מהך ברייתא קשה למ"ד ע"פ כתיב כאן ור"י גופ' ס"ל יחיד מומחה דן יחידי והוא ס"ל בניטין דע"פ כתיב כאן ס"ל דודאי לכ"ע הי קרא דבאדק וכו' מור' דבד"מ חד כשר וגזירת הכתוב הוא דל"ל מהך תלתא אלהים הכתובים בפרשה דיהים בהודאם והלואה דוקא ג' ולכך נכתב בלדק וכו' אלא מאן דס"ל ע"פ ס"ל דעל כל פנים הך יחיד לריך להיות המוך ומומתה דהא אלהים כתיב ואי גדרת הכתוב דלא בעי ג' מ"מ בהא לא עקרינהו ובעי חד מומחה אבל למ"ד אין ע"פ אם כן ל"ל אלהים בחודאה והלואה כלל וסגי דבר תורם ביחיד בלתי סמוך לדון דברי ריבות בשערי אבל יחיד מומחם כשר לדון דברי תורם לכ"ע ואין בו מחלוקת כפשוטם של ברייתם. ועוד ס"ל לרמב"ם דאף לשמואל דאמר שנים שדנו דיניהם דין מודה דלכתחילה בעיג' כלשונו שדנו דיעבד אין תחילה לא וכ"כ תו' בדוכתי טובא וס אריך להיות דהא ה"ל דשמואל ובמשנה קתני ד"מ בג' אלא ודאי תחילה לריך ג' כתקנית הכמים רק בדיעבד דיניהם דין דלא הפקיעו חכמיום דיניסס וס"ל לרמב"ם זהו א"א אין ע"פ כתיב כאן ול"א דאכן שליה' דסמוכים קעבדינן ואם כן אמרינן אף דמקנו חכמים משום חשש דיושבי קרנות שיהים מתחילה ג' מ"מ לא אלים כ"כ תקנתם שיהים בדיעבד שנים שדנו דיניהם בעל אבל א"א ע"פ כתיב ואם כן עכ"פ לריך חד סמוך ואם כן און הדיועות